

Hjärtats knut

Utdrag ur ett brev från Svami Sadananda Dasa
till Vamandas och Hella 22 april 1955

Till svenska, kommentarer inom rätvinkliga parenteser, fotnoter samt

© Kid Samuelsson 2010

Käre Vamandas, kära Hella,

Det empiriska *jaget*, det som vi själva dagligen upplever som vår egen personlighet, är resultatet av jag-begreppets felaktiga identifikation med den fysiska kroppen och vårt andliga-emotionella väsen (buddhi, manas och ahamkara)¹. Det består alltså av asat [icke-varande], betingad, icke oberoende, förgänglig existens. Citta (cetas), själen eller hjärtat, känslolivet, existerar överhuvudtaget endast så länge som jada [det i sig livlösa] (skenbart) blir berört av cit; det har alls ingen existens, inte ens en förgänglig sådan, den är bara ”inbillad”.

En personlig odödlighet, med innebörden av ett bevarande av själens individualitet, en individualitet som på något sätt – om än så sublimerad eller förändligad – skulle ha någon likhet med vår nuvarande empiriska person, finns helt enkelt inte. Maya, som håller oss borta från det Sanna, det Verkliga, och som döljer vårt egentliga väsen, vår verkliga natur, förorsakar att ahamkara eller jag-göraren – för vår ”sjäsliga” tillfredsställelse skull – helt enkelt kräver att vi tror på något som liknar den kristna läran om den dödliga själens odödlighet. Vår personliga fåfänga står helt enkelt inte ut med att det *inte kommer och inte kan bestå något* av vår självupplevda personlighet, i det ögonblick det rena jaget eller självet [atman] – befriad från slaveriet under kropp, ande, intellekt, hjärta eller ”själ” – vet sig vara i Sanningens rike, i GUDS rike.

Så länge vi irrar genom ändlösa cykler av födelser, bär vi med oss villfarelsen om den individuella själen. Men då det sanna jaget, det sanna självet [atman], gripet av Guds Egen Kunskapskraft (bhakti), lär känna och erfara Gud, då – som en *följd* av denna Guds-kunskap – vet det rena, sanna jaget vad, vem och var det är, och erfar då sin *eviga* gestalt och personlighet, som i alla avseenden är fundamentalt skild från den empiriska själen. Bhagavatams och bhakti-skolans lära ser alltså alls inte ”själv-kunskap” som det som löser upp hjärtats knut, utan Guds-känedom, vars *följd* är kunskap om det sanna självet [atman]!!

¹ Atman förlorar sitt sanna jag-medvetande genom att vända sig bort från Gud och tjänandet och istället söka självisk njutning inom Mayas domäner. Han identifierar sig då med själ, sinne och kropp, i det att hans eget jag-medvetande förlemas och ersätts av ahamkara (jag-göraren), ett skikt eller en funktion hos psyket som består av subtila materia. Atman säger då ”jag” om något som är främmande för hans väsen, något han inte är, och kroppen och sinnet tror då att de är det verkliga jaget (atman).

Kommentar av Sadananda ur ”Sthula och sukshma deha”:

Lägg märke till att termen ahamkara, som egentligen betecknar den av gunas bestående jag-principen, i Shastrams ofta brukas för *asmita*, buddhis illusoriska felslut (*viparyaya*) att anse sig själv och de båda kropparna vara det sanna jaget, atman. Ur denna *asmita* följer *mamata*, dvs. känslan av min och mitt: villfarelsen att sätta andra objekt och personer i en personlig relation till detta illusoriska jag, relaterat till de båda kropparna, dvs. att i enlighet med detta tänka: mina föräldrar, mina barn, mitt hus, min egendom, mina anförvanter etc.

På samma sätt används också termerna *manas*, *cittam* och *buddhi* ofta för *antahkaranam* som helhet. *Hridaya-granthi*, dvs. hjärtats knut, är en beteckning för den form av ahamkara som består av okunnighet, i betydelsen av *asmita*, därför att den binder atman till höljena i en nästan oupplöslig enhet.

Er Sadananda